



**REPUBLIKA HRVATSKA
DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE**

**KLASA: UP/II-034-02/26-02/7
URBROJ: 354-02/8-26-5
Zagreb, 2. listopada 2026.**

Državna komisija za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, OIB: 95857869241, u Vijeću sastavljenom od: Maje Kuhar, predsjednice te Marijane Gortan Krnić i Saše Čaldarevića, članova, postupajući po žalbi žalitelja T R G d.o.o., Zagreb, OIB: 62283805794, izjavljenoj u odnosu na propuštanje davatelja koncesije da valjano odgovori na pravodobno dostavljen zahtjev za dodatne informacije, objašnjenja ili izmjene dokumentacije za nadmetanje u postupku javnog nadmetanja za odabir najpovoljnijeg ponuditelja za dodatno istraživanje mineralnih sirovina na utvrđenom eksploatacijskom polju građevnog pijeska i šljunka "Papuča", radi davanja koncesije za eksploataciju na području Grada Gospića u Ličko-senjskoj županiji, broj objave: 2026/S K01-0000185, davatelja koncesije Ministarstvo gospodarstva, Zagreb, OIB: 19370100881, na temelju članka 3. Zakona o Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave (Narodne novine, broj 18/13, 127/13, 74/14, 98/19 i 41/21), članka 96. Zakona o koncesijama (Narodne novine, broj 69/17, 107/20 i 69/26) te članka 398. Zakona o javnoj nabavi (Narodne novine, broj 120/16, 114/22 i 48/26, dalje u tekstu: ZJN 2016) donosi sljedeće

R J E Š E N J E

1. Odbija se žalba žalitelja T R G d.o.o., Zagreb kao neosnovana.
2. Odbija se zahtjev žalitelja za naknadom troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Davatelj koncesije Ministarstvo gospodarstva, Zagreb, objavio je 24. srpnja 2026. obavijest o namjeri davanja koncesije za dodatno istraživanje mineralnih sirovina na utvrđenom eksploatacijskom polju građevnog pijeska i šljunka "Papuča", radi davanja koncesije za eksploataciju na području Grada Gospića u Ličko-senjskoj županiji.

U odnosu na propuštanje davatelja koncesije da valjano odgovori na pravodobno dostavljen zahtjev za dodatne informacije, objašnjenja ili izmjene dokumentacije za nadmetanje, urednu žalbu je 11. rujna 2026. Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave izjavio gospodarski subjekt T R G d.o.o., Zagreb. Žalitelj u bitnom navodi da davatelj koncesije nije javno objavio odgovore na prethodno dostavljen mu zahtjev za dodatne informacije, objašnjenja ili izmjene dokumentacije za nadmetanje, kao i da dostavljeni odgovori nisu valjani, traži da se poništi predmetni postupak te da mu se naknade troškovi nastali sudjelovanjem u žalbenom postupku.

Davatelj koncesije u odgovoru na žalbu u bitnom navodi da je javno objavio odgovore na prethodno zaprimljene zahtjeve za dodatne informacije, objašnjenja ili izmjene dokumentacije za nadmetanje, da u preostalom dijelu žalbe žalitelj zakašnjelo osporava zakonitost dokumentacije za nadmetanje, stoga predlaže žalbu odbiti.

Tijekom postupka pred ovim državnim tijelom izvedeni su dokazi pregledom i analizom dostavljenog dokaznog materijala koji se sastoji od obavijesti o namjeri davanja koncesije, dokumentacije za nadmetanje te ostalih dokaza.

Žalba žalitelja je dopuštena, uredna, pravodobna i izjavljena od ovlaštene osobe.

Žalba žalitelja je neosnovana.

Žalitelj navodi da davatelj koncesije nije svim ponuditeljima koji sudjeluju u postupku davanja koncesije stavio na raspolaganje dodatne informacije u vezi s dokumentacijom za nadmetanje najkasnije šestoga dana prije isteka roka za dostavu ponuda, u skladu s člankom 29. stavkom 3. Zakona o koncesijama. Ističe da je 29. kolovoza 2026. na adresu elektroničke pošte davatelja koncesije uputio zahtjev za pojašnjenjem dokumentacije za nadmetanje u skladu s člankom 29. stavkom 3. Zakona o koncesijama. Potom, da je davatelj koncesije 31. kolovoza odgovorio na postavljene upite i napomenuo da poradi ograničenja i nedostataka Elektroničkog oglasnika javne nabave Republike Hrvatske, nije u mogućnosti, sukladno odredbama ZJN 2016, odgovor na postavljeni upit objaviti u EOJN RH te da će odgovor na postavljeni upit biti dostavljen direktno podnositelju upita i objavljen javnom objavom na web-GIS portalu Jedinog informacijskog sustava mineralnih sirovina.

Žalitelj navodi da unatoč toj napomeni davatelja koncesije, do dana podnošenja žalbe odgovor nije javno objavljen. Ističe da prema članku 29. stavku 3. Zakona o koncesijama, davatelj koncesije svim ponuditeljima koji sudjeluju u postupku davanja koncesije stavlja na raspolaganje dodatne informacije u vezi s dokumentacijom za nadmetanje najkasnije šestoga dana prije isteka roka za dostavu ponuda. Budući da je davatelj koncesije odgovorio na pojedine upite žalitelja, a odgovore nije objavio ni na EOJN RH ni na drugi način, žalitelj smatra da je davatelj koncesije time povrijedio odredbe članka 29. stavka 3. Zakona o koncesijama i stvorio asimetriju informacija između pojedinih ponuditelja. Smatra da je to osobito važno u kontekstu navoda iz ove žalbe koji se odnose na činjenicu da davatelj koncesije nije zatražio posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti od nadležnih tijela s obzirom na to da nedostatak takvih posebnih uvjeta istovremeno može značiti i da posebnih uvjeta nema, čime su ostali ponuditelji potencijalno dovedeni u zabludu da je davatelj koncesije takve uvjete zatražio, ali da se zbog nedostavljanja uvjeta smatra da nema posebnih uvjeta i da su nadležna tijela dala svoju suglasnost, sve kako je objašnjeno u jednom od sljedećih žalbenih navoda.

Davatelj koncesije u očitovanju na žalbu ističe da je 29. kolovoza 2026. godine, elektroničkom poštom na adresu rudarstvo@mingo.hr, zaprimio upit gospodarskog subjekta T R G d.o.o. Zagreb. Potom, da je odgovorio na postavljeni upit 31. kolovoza 2026. godine te u odgovoru istaknuo da, poradi ograničenja i nedostataka EOJN RH, nije u mogućnosti, sukladno odredbama ZJN 2016, odgovor na postavljeni upit objaviti u EOJN RH. Ističe da je odgovor dostavio podnositelju upita elektroničkom poštom na adresu elektroničke pošte vladimir.dusper@trg.hr, 31. kolovoza 2026. godine, u 15,00 sati, te da je odgovor na upit objavio javnom objavom na web-GIS portalu Jedinog informacijskog sustava mineralnih sirovina u sklopu predmetne objave javnog nadmetanja, 31. kolovoza 2026.

godine. Ukazuje da je odgovor na postavljeni upit i dalje javno dostupan na web-GIS portalu Jedinog informacijskog sustava mineralnih sirovina.

Nadalje, navodi da je to osobito važno u kontekstu navoda iz ove žalbe koji se odnose na činjenicu da davatelj koncesije navodno nije zatražio posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti od nadležnih tijela. Naime, ističe da je dopis Ministarstva gospodarstva, KLASA: UP/I-310-01/25-03/219, URBROJ: 526-04-02-03-26-4, od 22. siječnja 2026. godine, kojim su zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti u predmetnom postupku, javno objavljen na web-GIS portalu Jedinog informacijskog sustava mineralnih sirovina, 10. veljače 2026. godine, te je javno dostupan i danas. Također ukazuje da su posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti nadležnih tijela ishodeni u ovome postupku, sastavni dio dokumentacije za javno nadmetanje.

Žalitelj je potom dostavio očitovanje u kojemu navodi da na web-GIS portalu Jedinog informacijskog sustava mineralnih sirovina ni u trenutku primitka odgovora ni u trenutku podnošenja žalbe ni u trenutku podnošenja ovog podneska ne vidi nikakvu novu obavijest u sustavu, čak ni pretraživanjem svih obavijesti vezanih uz predmetni postupak. Ističe da je tek klikom na preuzimanje dokumenata unutar stare obavijesti od 27. srpnja 2026. moguće preuzeti .zip datoteku u kojoj se sada nalazi i dokument „Odgovor na postavljeni upit“, ali za koji nije moguće utvrditi kada je uopće podnesen, jer se kao datum zadnje modifikacije dokumenta u meta podacima datoteke navodi datum preuzimanja. Dakle, žalitelj smatra da je lako moguće da je davatelj koncesije propust pokušao sanirati naknadnom objavom dokumenta nakon podnošenja žalbe.

Međutim, žalitelj dalje ističe da, i u slučaju da je dokument objavljen 31. kolovoza 2026. na spomenutom portalu, navedeni način objave ne zadovoljava zakonske pretpostavke iz više razloga.

Prvo, smatra da je davatelj koncesije trebao u najmanju ruku staviti novu obavijest na web-GIS portalu, a ne dopuniti dokumentaciju priloženu uz staru obavijest. Takvo postupanje davatelja po mišljenju žalitelja uopće i nije javna objava nego izmjena ranije obavijesti za koju je žalitelj uvjeren da 99% zainteresiranih gospodarskih subjekata naprosto nije moglo uočiti, jer nitko ne preuzima redovito staru dokumentaciju iz starih objava davatelja koncesije na web-GIS portalu te je neživotno i suprotno načelima postupka davanja koncesije, očekivati od zainteresiranih gospodarskih subjekata da to čine. Zaključuje da bi takav zahtjev predstavljao nerazmjerni teret za žalitelje i povredu njihovih prava iz ZJN 2016.

Drugo, davatelj koncesije je navedeni dokument bio obavezan objaviti u EOJN RH. Naime, prema Zakonu o koncesijama, obavijest o namjeri davanja koncesije i ispravak obavijesti o namjeri davanja koncesije objavljuju se u EOJN RH, a nakon toga, neizmijenjenog sadržaja, mogu biti objavljene na mrežnoj stranici davatelja koncesije te u ostalim sredstvima javnog priopćavanja s navedenim datumom objave u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske. Osim toga, ako davatelj koncesije za vrijeme roka za dostavu ponuda mijenja dokumentaciju za nadmetanje, osigurava dostupnost izmjena svim zainteresiranim gospodarskim subjektima na isti način i na istim mrežnim stranicama, kao i osnovnu dokumentaciju. Prema tome, žalitelj zaključuje da je jasno da kada Zakon o koncesijama propisuje da davatelj koncesije svim ponuditeljima koji sudjeluju u postupku davanja koncesije stavlja na raspolaganje dodatne informacije u vezi s dokumentacijom za nadmetanje, davatelj koncesije takve je informacije obavezan objaviti na isti način, a to je u EOJN RH. Žalitelj smatra da to proizlazi iz sistemskog i teleološkog tumačenja gore navedenih odredbi, ali i iz odredaba ZJN 2016 koje se odgovarajuće primjenjuju na postupke davanja koncesije. Dakle, ukazuje da prema ZJN 2016 elektronički prijenos i objava obavijesti javne nabave, dokumentacije o nabavi te elektronički prijenos i dostava ponuda, zahtjeva za sudjelovanje, zahtjeva za kvalifikaciju te planova i projekata

provodi se putem EOJN RH, a naručitelji i gospodarski subjekti komuniciraju i razmjenjuju podatke elektroničkim sredstvima putem EOJN RH.

Treće, što se tiče navoda davatelja koncesije da je objavio dopis kojim su zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti u predmetnome postupku na web-GIS portalu Jedinstvenog informacijskog sustava mineralnih sirovina, 10. veljače 2026. godine te da je isti javno dostupan i danas, žalitelj smatra da treba istaknuti više stvari. Prije svega, ako je navedeni dopis jedini dokaz prema kojem se moglo zaključiti kojim se tijelima davatelj koncesije obratio, onda je takav dopis kao dio dokumentacije za nadmetanje morao biti objavljen u EOJN RH sukladno gore navedenim odredbama Zakona o koncesijama i Zakona o javnoj nabavi. Međutim, smatra da se navedeni dopis i ne može uzeti kao dokaz da su ponuditelji mogli pretpostaviti da nije zatraženo mišljenje Ministarstva zaštite okoliša jer činjenica da je davatelj koncesije dopisom od 22. siječnja zatražio posebne uvjete od u dopisu navedenih tijela ne znači da davatelj koncesije nije posebnim dopisom ili u kasnijem trenutku tijekom roka za dostavu ponuda zatražio uvjete i od Ministarstva zaštite okoliša. Budući da davatelj koncesije nije u samoj dokumentaciji za nadmetanje uključio informaciju od kojih tijela nije zatražio posebne uvjete, odgovor na navedeno pitanje bilo je moguće ishoditi samo zahtjevom za pojašnjenjem dokumentacije za nadmetanje upućenim davatelju koncesije.

Ocjenjujući žalbeni navod utvrđeno je da je žalitelj 29. kolovoza 2026. godine, elektroničkom poštom, na adresu davatelja koncesije objavljenu u sklopu dokumentacije za nadmetanje predmetnog postupka, uputio zahtjev za objašnjenja i izmjene vezane uz dokumentaciju za nadmetanje. Stranke ne spore da je davatelj koncesije 31. kolovoza 2026. godine odgovor na upite dostavio elektroničkom poštom žalitelju. Nadalje, tijekom žalbenog postupka utvrđeno je da se isti dokument, koji sadrži odgovore davatelja koncesije na zaprimljene upite, nalazi na web-GIS portalu Jedinstvenog informacijskog sustava mineralnih sirovina, u sklopu ostalih dokumenta vezanih za predmetni postupak. Nesporno je među strankama da žaliteljev zahtjev za objašnjenja i izmjene vezane uz dokumentaciju za nadmetanje, kao niti odgovor davatelja koncesije, nisu objavljeni u EOJN RH. Žalitelj smatra da je time davatelj koncesije postupio protivno relevantnim zakonskim odredbama.

U dijelu dokumenta koji sadrži odgovore davatelja koncesije na prethodno zaprimljeni zahtjev za objašnjenja i izmjene vezane uz dokumentaciju za nadmetanje, davatelj koncesije je naveo i sljedeće: „Ministarstvo gospodarstva ističe kako, poradi ograničenja i nedostataka Elektroničkog oglasnika javne nabave Republike Hrvatske, nije u mogućnosti, sukladno odredbama Zakona o javnoj nabavi, odgovor na postavljeni upit objaviti u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske. Odgovor na postavljeni upit bit će dostavljen direktno podnositelju upita, a bit će objavljen i javnom objavom na web-GIS portalu Jedinstvenog informacijskog sustava mineralnih sirovina.“.

Člankom 29. stavkom 1. Zakona o koncesijama propisano je da davatelj koncesije putem elektroničkih sredstava omogućava neograničen, potpuno neposredan i besplatan pristup dokumentaciji za nadmetanje od dana objave obavijesti o namjeri davanja koncesije u Služenom listu Europske unije. Nadalje, u stavku 3. toga članka propisano je da je najkasnije osmoga dana prije roka određenog za dostavu ponuda moguće podnijeti zahtjev za objašnjenja i izmjene vezane uz dokumentaciju. Davatelj koncesije svim podnositeljima zahtjeva za sudjelovanje ili ponuditeljima koji sudjeluju u postupku davanja koncesije stavlja na raspolaganje dodatne informacije u vezi s dokumentacijom za nadmetanje najkasnije šestoga dana prije isteka roka za dostavu ponuda. Stavkom 4. propisano je da ukoliko davatelj koncesije za vrijeme roka za dostavu ponuda mijenja dokumentaciju za nadmetanje, osigurava dostupnost izmjena svim zainteresiranim gospodarskim subjektima

na isti način i na istim mrežnim stranicama, kao i osnovnu dokumentaciju, te osigurava da gospodarski subjekti od izmjene imaju najmanje 15 dana za dostavu ponude.

Člankom 31. stavkom 8. Zakona o koncesijama propisano je da se obavijest o namjeri davanja koncesije i ispravak obavijesti o namjeri davanja koncesije objavljuju u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske, a nakon toga, neizmijenjenog sadržaja, mogu biti objavljene na mrežnoj stranici davatelja koncesije te u ostalim sredstvima javnog priopćavanja s navedenim datumom objave u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske.

Za razliku od žaliteljevog tumačenja predmetnih odredaba, žalbeno tijelo smatra da se one trebaju tumačiti na način da nema obveze na strani davatelja koncesije da svim podnositeljima zahtjeva za sudjelovanje ili ponuditeljima koji sudjeluju u postupku davanja koncesije stavlja na raspolaganje dodatne informacije u vezi s dokumentacijom za nadmetanje u EOJN RH. Naime, takva obveza postoji isključivo za slučaj izmjene dokumentacije za nadmetanje, koja se treba objaviti na isti način kao osnovna dokumentacija, dakle u EOJN RH. Također, iz ukupnosti zakonskih odredaba proizlazi da davatelj koncesije dokumentaciju vezanu za postupak davanja koncesije može objaviti na svojoj mrežnoj stranici. Ujedno, žalbeno tijelo je provjerom u EOJN RH utvrdilo da u postupcima davanja koncesija doista nema tehničke mogućnosti u EOJN RH objaviti zahtjeve za objašnjenja i izmjene vezane uz dokumentaciju za nadmetanje te dodatne informacije davatelja koncesije.

Davatelj koncesije je u sklopu odgovora na prethodno zaprimljeni zahtjev upoznao žalitelja s činjenicom da zbog razloga tehničke naravi nije u mogućnosti odgovor na postavljeni upit objaviti u EOJN RH, te da će odgovor na postavljeni upit biti objavljen i javnom objavom na web-GIS portalu Jedinstvenog informacijskog sustava mineralnih sirovina. Time je prema ocjeni žalbenog tijela postupio u skladu s relevantnim zakonskim odredbama i postupio transparentno, omogućivši svim zainteresiranim gospodarskim subjektima dostupnost dodatnih informacija u vezi s dokumentacijom za nadmetanje, pri čemu prema ocjeni ovog tijela nisu povrijeđena subjektivna prava žalitelja te je žalbeni navod slijedom navedenog ocjenjen neosnovanim.

Žalitelj dalje u žalbi, nastavno na prethodni žalbeni navod, ističe da davatelj koncesije nije produžio rok za dostavu ponuda unatoč činjenici što nije svim ponuditeljima na vrijeme stavio na raspolaganje dodatne informacije u vezi s dokumentacijom za nadmetanje, odgovarajućom primjenom članka 240. ZJN 2016. Naime, kao što je ranije navedeno, ukazuje da davatelj koncesije nije stavio na raspolaganje dodatne informacije u vezi s dokumentacijom za nadmetanje svim ponuditeljima na Zakonom propisan način. Odgovarajućom primjenom članka 240. stavka 1. točke 1. ZJN 2016 koji se odnosi na sve dodatne informacije, objašnjenja ili izmjene u vezi s dokumentacijom o nabavi, žalitelj smatra da je davatelj koncesije bio obvezan produžiti rok za dostavu ponuda, jer svoja objašnjenja, od kojih neka sadrže i dodatne informacije, nije stavio na raspolaganje svim ponuditeljima javnom objavom u zakonskom roku. Budući da davatelj koncesije rok za dostavu ponuda nije produžio, žalitelj smatra da je davatelj koncesije počinio povredu članka 240. ZJN 2016 i članka 29. stavka 3. Zakona o koncesijama.

Davatelj koncesije u odgovoru na žalbu ponavlja da je svim ponuditeljima na vrijeme i sukladno odredbama ZJN 2016 omogućio javni uvid u dodatne informacije u svezi dokumentacije za nadmetanje, 31. kolovoza 2026. godine, u 15,00 sati, javnom objavom na web-GIS portalu Jedinstvenog informacijskog sustava mineralnih sirovina, te da je odgovor na postavljeni upit i dalje javno dostupan na web-GIS portalu Jedinstvenog informacijskog sustava mineralnih sirovina.

S obzirom na to da je žalbeno tijelo prethodno ocijenilo da nije bilo nezakonitosti u postupanju davatelja koncesije prilikom objave dodatnih informacija u vezi s dokumentacijom za nadmetanje, neosnovanim se ocjenjuje i žalbeni navod da je nastupila obveza produženja roka za dostavu ponuda u predmetnom postupku davanja koncesije.

Žalitelj dalje navodi da davatelj koncesije nije utvrdio je li Republika Hrvatska vlasnik nekretnina navedenih kao mjesto obavljanja djelatnosti koncesije, odnosno, da je započeo postupak davanja koncesije iako u vezi s predmetom koncesije postoje neriješeni imovinskopravni odnosi, suprotno članku 14. stavku 4. Zakona o koncesijama, a zatim da nije valjano odgovorio na zahtjev žalitelja za pojašnjenjem dokumentacije za nadmetanje, suprotno članku 29. stavku 3. Zakona o koncesijama i članku 406. stavku 1. ZJN 2016.

Naime, ističe da se među česticama navedenima kao mjesto obavljanja djelatnosti koncesije, nalazi i čestica koja je u dokumentaciji za nadmetanje obilježena kao k.č.br. 1071 k.o. Kukljić, čija površina unutar eksploatacijskog polja iznosi 68.753,12 m² (od ukupnih 88,038,55 m², što znači da ista obuhvaća 78% ukupnog eksploatacijskog polja). Međutim, žalitelj ukazuje da navedena čestica nije upisana u zemljišne knjige, već samo u katastar, a u posjedovnom listu je Republika Hrvatska navedena kao posjednik, iako posjedovni list ne služi kao dokaz o vlasništvu, što je jasno istaknuto i na samom prijepisu posjedovnog lista.

Žalitelj ističe da je zbog toga postavio sljedeći upit davatelju koncesije: „Nalazi li se k.č.br. 1071, k.o. Kukljić, ukupne površine unutar eksploatacijskog polja 68.753,12 m² u vlasništvu Republike Hrvatske i je li u odnosu na istu potrebno uređivanje imovinskopravnih odnosa? Zašto navedena katastarska čestica nije upisana u zemljišne knjige?“.

Potom ističe da je davatelj koncesije na upit odgovorio sljedeće: „Predmetna katastarska čestica zauzima 6,87 ha od ukupne površine eksploatacijskog polja građevnog pijeska i šljunka „Papuča“ od 8,80 ha. Koliko je razvidno iz dostupnih podataka, na predmetnu katastarsku česticu upisana je Republika Hrvatska. Tražena katastarska čestica postoji samo u pisanom dijelu katastarskog operata i nema grafike. Za upite u svezi podataka iz zemljišnih knjiga obratite se zemljišnoknjižnom odjelu nadležnog općinskog suda, a za upite u svezi katastarskog operata obratite se Državnoj geodetskoj upravi.“.

Žalitelj smatra da davatelj koncesije nije naveo nikakve dodatne informacije kojima bi razjasnio pitanje vlasništva nad predmetnom nekretninom, nego je samo naveo da tražena katastarska čestica postoji samo u pisanom dijelu katastarskog operata, iako to zapravo znači da navedena čestica možda i postoji u zemljišnim knjigama, ali pod drugim brojevima i ostalim identifikacijskim oznakama. Zaključuje da bi to bi značilo da se dijelovi čestice koja se u katastarskom operatu vodi kao k.č.br. 1071 k.o. Kukljić zapravo potencijalno nalaze u vlasništvu trećih osoba, samo pod drugim brojevima katastarskih čestica. Da bi se isto moglo utvrditi sa sigurnošću, žalitelj ukazuje da je potrebno obratiti se Državnoj geodetskoj upravi radi informacije kojima bi se čestica u katastru mogla usporediti s česticama u zemljišnim knjigama. Međutim, žalitelj smatra da bi navedeno trebao obaviti sam davatelj koncesije kako bi uopće mogao utvrditi nalazi li se čestica u vlasništvu Republike Hrvatske, davatelja koncesije ili treće osobe, jer o tom pitanju ovisi primjena mnogobrojnih odredaba Zakona o rudarstvu (Narodne novine, broj 56/13., 14/14., 52/18., 115/18., 98/19., 83/23., dalje u tekstu: Zakon o rudarstvu) i Zakona o koncesijama, a posebice članka 11. Zakona o koncesijama koji predviđa različite režime postupka ovisno o tome nalaze li se nekretnine koje čine mjesto obavljanja djelatnosti koncesije u vlasništvu RH. Također ističe da članak 14. stavak 4. Zakona o koncesijama propisuje da davatelj koncesije neće započeti postupak davanja koncesije ako u vezi s predmetom koncesije teku upravni ili sudski postupci ili ako postoje neriješeni imovinskopravni odnosi koji se tiču predmeta koncesije. Ujedno, da takvo postupanje predstavlja težak prekršaj Zakona o

koncesijama. Nadalje ističe da prema članku 14. stavku 5. Zakona o koncesijama, davatelj koncesije iznimno može započeti postupak davanja koncesije ako s obzirom na okolnosti slučaja ocijeni da postupci potraživanja trećih osoba koja polažu pravo na predmet koncesije ne mogu ili neće utjecati na ostvarenje prava iz koncesije. Ipak, iz načela postupka davanja koncesije i načela postupka javne nabave koja se odgovarajuće primjenjuju, proizlazi da bi u takvoj situaciji davatelj koncesije morao barem navesti da je takva iznimka primjenjiva i obrazložiti zašto je ocijenio da postupci potraživanja trećih osoba ne mogu ili neće utjecati na ostvarenje prava iz koncesije, a takva ocjena je nemoguća bez utvrđenja postoje li uopće takve treće osobe. Čak i ako je obveza koncesionara prema Zakonu o rudarstvu da uredi imovinskopravne odnose, takva obveza prema stajalištu žalitelja znači da je koncesionar dužan ugovoriti pravnu osnovu za korištenje nekretnine na kojoj treba obavljati djelatnost koncesije, a ne da je koncesionar dužan ishoditi upis tuđe nekretnine u zemljišne knjige.

Uzevši u obzir odredbe članka 14. stavka 4. Zakona o koncesijama, žalitelj smatra da se odredbe Zakona o rudarstvu koje propisuju da je koncesionar dužan urediti imovinskopravne odnose, ne smiju tumačiti ekstenzivno, već shvatiti na način da iste obvezuju koncesionara da ugovori pravnu osnovu, ali ne i da na sebe preuzme teret cjelokupnog sređivanja zemljišnoknjižnog stanja nekretnina čije je vlasništvo neizvjesno i koje se samo možda nalaze u vlasništvu Republike Hrvatske. Dakle, zaključuje da je razvidno da davatelj koncesije ne može pasivno odbiti istraživati zemljišnoknjižno stanje nekretnina koje je odredio kao mjesto obavljanja djelatnosti koncesije, bez da utvrdi jesu li iste u vlasništvu Republike Hrvatske i da samo uputi ponuditelje da se obrate zemljišnoknjižnom odjelu nadležnog suda i Državnoj geodetskoj upravi. Smatra da je obveza davatelja koncesije, a ne budućih koncesionara da istraži vlasništvo predmetnih čestica jer bez toga, davatelj koncesije nije u mogućnosti uopće provesti postupak davanja koncesije sukladno zakonu i znati koje odredbe je potrebno primijeniti.

Žalitelj na kraju ističe da se u svom odgovoru davatelj koncesije uopće ne osvrće na relevantne okolnosti i ne pruža nikakvo obrazloženje za ovakav sadržaj dokumentacije za nadmetanje niti pojašnjava zbog čega bi ista bila zakonita. Također, da ni na koji način ne pojašnjava ni obveze budućeg koncesionara. Zbog svega navedenog, žalitelj smatra da se takav odgovor davatelja koncesije ne može smatrati valjanim odgovorom prema članku 29. stavku 3. Zakona o koncesijama i članku 406. stavku 1. Zakona o javnoj nabavi koji se odgovarajuće primjenjuje i na predmetni postupak.

Žalitelj dalje u žalbi navodi da davatelj koncesije nije valjano odgovorio na zahtjev za pojašnjenjem proturječja u dokumentaciji za nadmetanje, suprotno članku 29. stavku 3. Zakona o koncesijama i članku 406. stavku 1. ZJN 2016.

Naime, ukazuje da je u točki 8. Obavijesti o namjeri davanja koncesije naslovljenoj „Posebni uvjeti i ograničenja“, propisano da ponuda mora biti u skladu s: 1. očitovanjem Grada Gospića, KLASA: 310-01/26-01/1; URBROJ: 2125-1-07-26-02, od 2. ožujka 2026. godine, 2. posebnim uvjetima i ograničenjima trgovačkog društva Hrvatske šume d.o.o. Zagreb, KLASA: DIR-14-3963; URBROJ: 00-02-03/04-26-53, od 2. ožujka 2026. godine, 3. očitovanjem Hrvatskih voda, KLASA: 325-13/26-01/0000002; URBROJ: 374-23-2-26-2, od 24. veljače 2026. godine, 4. očitovanjem Ličko-senjske županije, KLASA: 310-03/26-01/01; URBROJ: 2125-06/1-26-05, od 21. svibnja 2026. godine.

Međutim, žalitelj ukazuje da između navedenih očitovanja postoji proturječnost. Naime, iz očitovanja Upravnog odjela za prostorno uređenje, graditeljstvo i zaštitu okoliša Ličko-senjske županije proizlazi da se eksploatacijsko polje Papuča nalazi izvan granica III. zone sanitarne zaštite, odnosno da bi pripadalo IV. zoni gdje eksploatacija građevnog pijeska i šljunka nije zabranjena, dok Hrvatske vode u očitovanju navode da se eksploatacijsko polje Papuča nalazi na području III. zone sanitarne zaštite izvora

Mrđenovac, određene Odlukom o zonama sanitarne zaštite izvora vode za piće Mrđenovac, Vriline, Košna voda, Velika Rudanka i Crno vrelo.

S obzirom na navedeno proturječje i zakonsku obvezu davatelja koncesije da dokumentacija za nadmetanje bude jasna i transparentna, žalitelj ističe da je davatelju koncesije uputio sljedeći upit: „Zamolio bih Vas da razjasnite proturječnost u dokumentaciji za nadmetanje s obzirom na to da iz očitovanja Upravnog odjela za prostorno uređenje, graditeljstvo i zaštitu okoliša Ličko-senjske županije, KLASA: 310-03/26-01/01, URBROJ: 2125-06/1-26-05 od 21. svibnja 2026. proizlazi da se eksploatacijsko polje Papuča nalazi izvan granica III. zone sanitarne zaštite, odnosno da bi pripadalo IV. zoni gdje eksploatacija građevnog pijeska i šljunka nije zabranjena, dok Hrvatske vode u očitovanju, KLASA: 325-13/26-01/0000002, URBROJ: 374-23-2-26-2 od 24. veljače 2026. navode da se eksploatacijsko polje Papuča nalazi na području III. zone sanitarne zaštite izvora Mrđenovac, određene Odlukom o zonama sanitarne zaštite izvora vode za piće Mrđenovac, Vriline, Košna voda, Velika Rudanka i Crno vrelo (Županijski glasnik LSŽ broj 7/02 i 4/11, u nastavku: „Odluka“).

Ističe da je davatelj koncesije na upit odgovorio na sljedeći način: „U predmetnom postupku prikupljeni su, sukladno odredbama Zakona o rudarstvu, posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti tijela državne uprave, jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te pravnih osoba s javnim ovlastima. Za tumačenje izdanih posebnih uvjeta, ograničenja i suglasnosti mjerodavna su tijela koja su ih i izdala. Temeljem mišljenja Hrvatskih voda, a budući se radi o eksploatacijskom polju na kojemu postoji ishodeno rješenje o prihvatljivosti zahvata na okoliš te ishodena lokacijska dozvola, Ministarstvo gospodarstva zatražilo je mišljenje Ličko-senjske županije, koje je dostupno u dokumentaciji za javno nadmetanje.“.

Dakle, žalitelj smatra razvidnim da davatelj koncesije nije valjano odgovorio na zahtjev za pojašnjenjem s obzirom na to da istaknuto proturječje nije ni na koji način pojasnio niti je u tom dijelu izmijenio dokumentaciju za nadmetanje. Ukazuje da je obveza davatelja koncesije, prema članku 23. stavku 4. Zakona o rudarstvu, da pribavi posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti na granice predloženog istražnog prostora. Nadležna su se tijela očitovala te dostavila posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti, ali ograničenja i suglasnosti Ličko-senjske županije i Hrvatskih voda nisu jasna, zbog čega je obveza davatelja koncesije da ishodi tumačenje navedenih očitovanja i razjasni ograničenja i suglasnosti. Sve i da ne postoji zakonska obveza davatelja koncesije da pribavi takve posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti, već samom činjenicom da ih je uključio u obavijest o namjeri davanja koncesije i odredio da ponuda mora biti u skladu s istima, žalitelj smatra da je učinio dokumentaciju za nadmetanje nejasnom i nerazumljivom. Također je mišljenja da time davatelj koncesije svakako nije omogućio podnošenje usporedivih ponuda, jer ponuditelji i ne znaju uvjete, odnosno ograničenja kojih se mogu pridržavati, i to čak osnovno ograničenje, je li eksploatacija uopće dopuštena. Prema tome, žalitelj zaključuje da odgovor koji je davatelj koncesije ponudio na zahtjev za pojašnjenjem ni na koji način nije prihvatljiv te se ne može smatrati da je takvim odgovorom davatelj koncesije ispunio svoju obvezu iz članka 29. stavka 3. Zakona o koncesijama, odnosno obvezu valjanog odgovora iz članka 406. stavka 1. ZJN.

Jednako tako, u očitovanju Hrvatskih voda navedeno je da Odluka koja smješta eksploatacijsko polje u III. zonu sanitarne zaštite nije usklađena s Pravilnikom o uvjetima za utvrđivanje zona sanitarne zaštite izvorišta (Narodne novine, broj 66/11 i 47/13), prema kojem je unutar III. zone sanitarne zaštite izvorišta vode za piće zabranjena podzemna i površinska eksploatacija mineralnih sirovina.

Zbog toga je žalitelj postavio davatelju koncesije sljedeći upit: „Možete li objasniti navode Hrvatskih voda iz istoga dopisa da Odluka nije usklađena s Pravilnikom o uvjetima

za utvrđivanje zona sanitarne zaštite izvorišta prema kojem je unutar III. zone sanitarne zaštite izvorišta vode za piće zabranjena podzemna i površinska eksploatacija mineralnih sirovina?“.

Ističe da je na pitanje odgovoreno na sljedeći način: „Predmetni upit je djelomično odgovoren prethodnim odgovorom. Za tumačenje mišljenja Hrvatskih voda obratite se Hrvatskim vodama.“.

Žalitelj je mišljenja da niti u ovom slučaju davatelj koncesije nije ni na koji način odgovorio na zahtjev žalitelja za pojašnjenjem, i to glede vrlo bitne nejasnoće u dokumentaciji za nadmetanje s obzirom na to da je iz cjelokupnog očitovanja Hrvatskih voda na kraju nejasno je li Odluka važeća i ako nije, utječe li to na informaciju o tome u kojoj zoni je smješteno eksploatacijsko polje, a pogotovo znači li to da eksploatacija na navedenom području uopće nije dopuštena. Upućuje na odredbe članka 12. Zakona o koncesijama, navodeći da je davatelj koncesije navedene obveze teško povrijedio u predmetnom postupku davanja koncesije, a povredu ponovio ne pruživši nikakve odgovore na zahtjev za pojašnjenjem žalitelja, čime je povrijedio članak 29. stavak 3. Zakona o koncesijama te članak 406. stavak 1. ZJN 2016.

Žalitelj dalje u žalbi navodi da je s obzirom na to da se područje zahvata nalazi unutar Natura 2000 mreže, a u dokumentaciji za nadmetanje se ne spominje postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu, davatelju koncesije postavio sljedeći upit: „6. Je li za eksploataciju potrebno provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu s obzirom na to da se područje zahvata nalazi u Natura 2000 mreži?“

Ukazuje da je davatelj koncesije odgovorio na sljedeći način: „6. U slučaju zadržavanja ranije utvrđenog obuhvata rudarskih radova pretpostavka je kako neće biti potrebno provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu jer je ishođeno rješenje Ministarstva zaštite okoliša i prirode, KLASA: UP/I-351-03/12-02/97, URBROJ: 517-06-2-1-2-13-20, od 2. travnja 2013. godine.“.

Odgovor davatelja koncesije žalitelj drži nejasnim iz više razloga. Prije svega, davatelj koncesije navodi da je samo „pretpostavka“ da neće biti potrebno provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu ne pruživši time nikakve dodatne informacije kojima bi na pouzdan način odgovorio na postavljeni zahtjev. Međutim, ta pretpostavka je još nejasnija kad se uzme u obzir da davatelj koncesije navedeno pretpostavlja „jer je ishođeno rješenje Ministarstva zaštite okoliša i prirode, KLASA: UP/I-351-03/12-02/97; URBROJ: 517-06-2-1-2-13-20, od 2. travnja 2013. godine.“ Žalitelj ovdje pretpostavlja da je davatelj koncesije htio uputiti na rješenje o prihvatljivosti zahvata za okoliš, KLASA: UP/I-351-03/12-07/97, URBROJ: 517-06-2-1-2-13-20, od 2. travnja 2013. godine, no KLASA koju navodi davatelj koncesije u ovom odgovoru razlikuje se od KLASA rješenja o prihvatljivosti zahvata za okoliš u jednom broju, zbog čega nije sasvim sigurno da se radi upravo o tom rješenju. Nadalje, ako se uzme da se radi o tom rješenju, davatelj koncesije pretpostavlja da zbog rješenja koje je doneseno 2. travnja 2013., dakle prije stupanja na snagu važećeg Zakona o zaštiti prirode i prije određenja Natura 2000 ekološke mreže, i to u postupku procjene utjecaja na okoliš, a ne ocjene prihvatljivosti za ekološku mrežu, neće biti potrebno provesti ocjenu utjecaja zahvata na ekološku mrežu.

Žalitelj pojašnjava da je, iako je prema važećem Zakonu o zaštiti prirode ponekad dopušteno procijeniti utjecaj na ekološku mrežu u okviru postupka procjene utjecaja zahvata na okoliš, nejasno na koji bi način rješenje o prihvatljivosti za okoliš doneseno prije proglašenja Natura 2000 mreže bilo dovoljno da se ocjena prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu ne bi morala provesti.

Da je takvo tumačenje upitno, žalitelj smatra da potvrđuje i odgovor davatelja koncesije na upit pod točkom 3. koji je glasio: „Je li rješenje Ministarstva zaštite okoliša i prirode, KLASA: UP/I-351-03/12-07/97, URBROJ: 517-06-2-1-2-13-20 od 2. travnja 2013.

g. da je zahvat prihvatljiv još uvijek važeće i zakonito te je li potrebno provoditi novi postupak procjene utjecaja na okoliš ili ocjene o potrebi procjene utjecaja na okoliš za potrebe eksploatacije te za potrebe istražnih radova?“.

Ukazuje da je odgovor davatelja koncesije sljedeći: „Za potrebe dodatnog istraživanja mineralnih sirovina na utvrđenom eksploatacijskom polju građevnog pijeska i šljunka Papuča nije potrebno ishoditi dodatne suglasnosti Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije dok će budući ovlaštenik eksploatacijskog polja, nakon potvrde rezervi mineralnih sirovina, imati pravnu osnovu za traženje tumačenja Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije o primjenjivosti rješenja KLASA: UP/I-351-03/12-07/97, URBROJ: 517-06-2-1-2-13-20 od 2. travnja 2013. godine.“.

Dakle, žalitelj ukazuje da i sam davatelj koncesije smatra da je o navedenom potrebno zatražiti tumačenje Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije, koje tumačenje nije sam ishodio, iako je po mišljenju žalitelja to bio dužan, kako će to biti objašnjeno dalje u žalbi, već je uputio ponuditelje da će tek nakon potvrde rezervi mineralnih sirovina imati pravnu osnovu za traženje tumačenja Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije. Žalitelj ukazuje da to znači da čak i davatelj koncesije nije siguran u primjenjivost rješenja iz 2013. godine, ali je bio dovoljno siguran da na tom rješenju temelji svoju ničim obrazloženu odluku da ocjenu prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu nije potrebno provesti. Žalitelj zaključuje da je takvim odgovorom davatelja koncesije počinjena povreda članka 29. stavka 3. Zakona o koncesijama, kao i članka 406. stavka 1. ZJN 2016.

Žalitelj dalje u žalbi navodi da davatelj koncesije iznosi potencijalno netočne informacije u sljedećem odgovoru na zahtjev za pojašnjenjem: „7. Je li za provođenje istražnih radova potrebno provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu s obzirom na to da se područje zahvata nalazi u Natura 2000 mreži?“, na što je davatelj koncesije odgovorio: „7. Predmet postupka su dodatni istražni radovi na već utvrđenom eksploatacijskom polju mineralnih sirovina te za iste nije potrebno provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu.“.

Žalitelj ukazuje da Zakon o zaštiti prirode (Narodne novine br. 80/13., 15/18., 14/19., 127/19., 155/23., dalje u tekstu: „Zakon o zaštiti prirode“ ili „ZZP“) propisuje da se ocjena prihvatljivosti provodi za strategiju, plan, program ili zahvat, kao i za svaku izmjenu i/ili dopunu strategije, plana, programa ili zahvata, koja sama ili s drugim strategijama, planovima, programima ili zahvatima može imati značajan negativan utjecaj na ciljeve očuvanja i cjelovitost područja ekološke mreže (članak 24. stavak 2. ZZP). Pritom ZZP kao iznimku predviđa samo strategiju, plan, program ili zahvat neposredno povezane i nužne za upravljanje područjem ekološke mreže (članak 24. stavak 3. ZZP) te zahvate za koje je posebnim propisom kojim se uređuje zaštita okoliša određena obveza ocjene o potrebi procjene utjecaja na okoliš ili obveza procjene utjecaja na okoliš (članak 27. stavak 1. i 2. ZZP) dok zahvat definira kao „svako privremeno ili trajno djelovanje čovjeka na prirodu koje može narušiti prirodnu ravnotežu, ako cilj tog djelovanja nije zaštita i očuvanje prirode“ (članak 9. stavak 1. t. 52. ZZP). Međutim, dodatni istražni radovi ne spadaju u Zakonom navedene iznimke jer nisu povezani i nužni za upravljanje područjem ekološke mreže niti je za njih propisana obveza procjene utjecaja ili ocjene o potrebi procjene utjecaja zahvata za okoliš prema Zakonu o zaštiti okoliša (Narodne novine, broj 80/13., 153/13., 78/15., 12/18., 118/18., dalje u tekstu: „Zakon o zaštiti okoliša“ ili „ZZO“).

Ukazuje da čak i sam davatelj koncesije u svom odgovoru u točki 3. potvrđuje da za istražne radove nije potrebna ocjena ili procjena sukladno Zakonu o zaštiti okoliša. Smatra da se ranije spomenuto rješenje iz 2013. godine koje je doneseno u potpuno drukčijem postupku procjene utjecaja na okoliš, i to prije nego što je stupio na snagu važeći Zakon o zaštiti prirode, ne može smatrati valjanom osnovom za izuzeće od obveze provođenja postupka ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu. Žalitelj je mišljenja da iz toga

proizlazi zaključak da je za provođenje istražnih radova potrebno provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu što bi bilo i u skladu s načelom predostrožnosti kao osnovnim načelom Zakona o zaštiti prirode. S obzirom na to da davatelj koncesije u svom odgovoru tvrdi drugačije, a pritom ni na koji način nije svoj odgovor pojasnio niti obrazložio zašto postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu ne bi bio potreban u fazi dodatnih istražnih radova, žalitelj smatra da davatelj koncesije nije valjano odgovorio na upit sukladno članku 29. stavku 3. Zakona o koncesijama i članku 406. stavku 1. ZJN 2016.

Žalitelj dalje navodi da je utvrdio da se nekretnine koje su mjestom obavljanja djelatnosti koja je predmetom koncesije nalaze u obuhvatu Parka prirode Velebit. Ukazuje da Pravilnik o zaštiti i očuvanju Parka prirode Velebit i Pravilnik o unutarnjem redu u Parku prirode Velebit zabranjuju eksploataciju mineralnih sirovina, odnosno vađenje mineralnih sirovina, korištenje prirodnih izvora ili mijenjanje krajobraza te istraživanje i eksploataciju mineralnih sirovina (kamen, pijesak i dr.), podizanje rudarskih objekata i postrojenja te mijenjanje i umanjivanje kakvoće krajobraza. Pojašnjava da se radi o pravilima važećih pravilnika koja nisu u direktnoj vezi s propisima o zaštiti, odnosno riječ je o posebnim propisima koji postavljaju posebne uvjete i ograničenja, neovisno o provedenim postupcima ocjene ili procjene utjecaja zahvata za okoliš ili ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu, a Pravilnik o unutarnjem redu u Parku prirode Velebit na snazi je još od 2002. godine.

Stoga je žalitelj davatelju koncesije postavio sljedeći upit: „10. Smije li se eksploatacija, odnosno izvođenje istražnih radova provoditi s obzirom na to da se eksploatacijsko polje nalazi u obuhvatu Parka prirode Velebit, a članak 42. Pravilnika o zaštiti i očuvanju Parka prirode Velebit navodi da je u Parku zabranjena eksploatacija mineralnih sirovina dok članak 7. Pravilnika o unutarnjem redu u Parku prirode Velebit navodi da je zabranjeno vađenje mineralnih sirovina, korištenje prirodnih izvora ili mijenjanje krajobraza ako se time ugrožavaju bitne značajke i uloga Parka prirode te da nije dopušteno istraživanje i eksploatacija mineralnih sirovina (kamen, pijesak i dr.), podizanje rudarskih objekata i postrojenja te mijenjanje i umanjivanje kakvoće krajobraza?“.

Međutim, žalitelj ističe da davatelj koncesije na navedeni upit ni na koji način nije odgovorio, već je isti u potpunosti ignorirao i odgovorio na idući upit žalitelja, i to unatoč tome što članak 179. Zakona o zaštiti prirode propisuje da se u parku prirode koncesija može dati prema posebnom propisu uz mišljenje Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije. Time je davatelj koncesije, po mišljenju žalitelja, povrijedio svoju obvezu davanja odgovora u skladu s člankom 29. stavkom 3. Zakona o koncesijama i člankom 406. stavkom 1. ZJN 2016.

Žalitelj dalje u žalbi navodi da davatelj koncesije iznosi potencijalno netočne informacije u odgovoru na zahtjev za pojašnjenjem koje ni na koji način ne obrazlaže, a riječ je o sljedećem upitu: „10. Jesu li zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti od nadležnih tijela Parka prirode Velebit te jesu li se navedena tijela očitovala?“.

Ukazuje da je davatelj koncesije na navedeni upit odgovorio sljedeće: „10. Predmetno eksploatacijsko polje planirano je prostorno-planskom dokumentacijom te nije potrebno tražiti očitovanje Parka prirode Velebit.“.

Žalitelj ističe da odgovor davatelja koncesije, u dijelu u kojemu navodi da je eksploatacijsko polje planirano prostorno-planskom dokumentacijom, nije uopće povezan s upitom žalitelja, jer prostorni planovi ne utječu na ograničenja iz pravilnika kao podzakonskog propisa kojeg donosi nadležni ministar. Naprotiv, lokalni prostorni planovi morali bi biti usuglašeni s odredbama zakona i podzakonskih propisa. Prema tome, žalitelj zaključuje da prostorni planovi nisu od utjecaja na konkretno ograničenje. Nadalje, s obzirom na to da je javna ustanova „Park prirode Velebit“ pravna osoba s javnim ovlastima,

smatra da je u smislu članka 23. stavka 4. Zakona o rudarstvu nejasan navod davatelja koncesije da nije potrebno tražiti očitovanje Parka prirode Velebit, koji davatelj koncesije nije ničime obrazložio. Slijedom navedenog, žalitelj smatra da je davatelj koncesije takvim odgovorom dijelom dao pogrešne informacije ponuditeljima, a dijelom uslijed nedostatka obrazloženja propustio valjano odgovoriti na zahtjev žalitelja u smislu članka 29. stavka 3. Zakona o koncesijama, odnosno članka 406. stavka 1. ZJN 2016.

Žalitelj dalje u žalbi navodi da davatelj koncesije nije zatražio posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti na granice predloženog istražnog prostora od Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije prema članku 23. stavku 4. Zakona o rudarstvu, odnosno nije zatražio mišljenje Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije sukladno članku 180. stavku 2. Zakona o zaštiti prirode, što nije bilo vidljivo iz dokumentacije za nadmetanje.

Ukazuje da je prema Zakonu o rudarstvu, tijelo nadležno za rudarstvo dužno najmanje 30 dana prije raspisivanja javnog nadmetanja zatražiti posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti na granice predloženog istražnog prostora od tijela državne uprave, jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave na čijem području se nalazi predloženi istražni prostor te pravnih osoba s javnim ovlastima (članak 23. stavak 4. Zakona o rudarstvu). Ako se ta tijela ne očituju u roku od 30 dana, smatra se da su tijela i/ili osobe suglasne s granicama predloženog istražnog prostora te da nemaju posebnih uvjeta i ograničenja (članak 23. stavak 5. Zakona o rudarstvu).

Potom ističe da u dokumentaciji za nadmetanje davatelj koncesije nigdje ne navodi bilo kakva očitovanja Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije ni Ministarstva poljoprivrede, iako se radi o tijelima državne uprave koja su nadležna za određivanje posebnih uvjeta s obzirom na činjenicu da se mjesto obavljanja djelatnosti koncesije nalazi u Parku prirode Velebit i unutar ekološke mreže Natura 2000, odnosno s obzirom na činjenicu da su neke nekretnine poljoprivredno zemljište. Međutim, kako u dokumentaciji za nadmetanje nije bilo spomena očitovanja nadležnih ministarstava, žalitelj nije mogao znati znači li to da davatelj koncesije nije ni zatražio posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti, odnosno mišljenja ili to znači da je zatražio pa se ministarstva nisu očitovala čime se smatra da nema posebnih uvjeta. Zbog toga žalitelj nije mogao uložiti žalbu na dokumentaciju za nadmetanje dok se davatelj koncesije o istome ne očituje te je davatelju koncesije prvo postavio sljedeće upite: „8. Jesu li zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti od Ministarstva zaštite okoliša i je li se Ministarstvo očitovalo? 9. Jesu li zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti od Ministarstva poljoprivrede s obzirom na to da su određene čestice u području zahvata poljoprivredno zemljište te je li se Ministarstvo poljoprivrede očitovalo? 10. Jesu li zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti od nadležnih tijela Parka prirode Velebit te jesu li se navedena tijela očitovala?“.

Ističe da je odgovor davatelja koncesije sljedeći: „8. Za postupak dodatnog istraživanja mineralnih sirovina na utvrđenom eksploatacijskom polju građevnog pijeska i šljunka „Papuča“, nisu zatraženi posebni uvjeti Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije. 9. U predmetnome postupku su zatraženi posebni uvjeti Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ribarstva koje se nije očitovalo. 10. Predmetno eksploatacijsko polje planirano je prostorno-planskom dokumentacijom te nije potrebno tražiti očitovanje Parka prirode Velebit.“.

U odnosu na posebne uvjete Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ribarstva, davatelj koncesije je valjano odgovorio na upit žalitelja potvrdivši time da se smatra da posebnih uvjeta nema. Međutim, u odnosu na posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije i javne ustanove „Park prirode Velebit“, davatelj koncesije je potvrdio da nije zatražio posebne uvjete, što je po mišljenju žalitelja suprotno njegovim obvezama iz članka 23. stavka 4. Zakona o rudarstvu i članku 180. stavku 2. Zakona o zaštiti prirode. S obzirom na broj različitih pitanja koja se u predmetnom

postupku pojavljuju u vezi s primjenom Zakona o zaštiti okoliša i Zakona o zaštiti prirode, žalitelj smatra da se ne može zastupati stav da očitovanje Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije kao nadležnog tijela nije potrebno, a isto vrijedi i za očitovanje Parka prirode Velebit na čijem se području nalazi mjesto obavljanja djelatnosti koncesije. Štoviše, ukazuje da Zakon o zaštiti prirode propisuje da obavijest o namjeri davanja koncesije osim podataka propisanih Zakonom o koncesijama mora sadržavati i uvjete zaštite prirode koje utvrđuje Ministarstvo zaštite okoliša i zelene tranzicije (članak 180. stavak 2. Zakona o zaštiti prirode). ZZP također izričito utvrđuje da su uvjeti zaštite prirode sastavni dio odluke o davanju koncesije i ugovora o koncesiji (članak 180. stavak 3. Zakona o zaštiti prirode).

Dakle, po mišljenju žalitelja radi se o pitanju od presudnog značaja za sklapanje ugovora i izvršenje koncesije. Budući da žalitelj za ovakav propust davatelja koncesije nije mogao znati sve dok se davatelj koncesije o istome ne očituje, žalitelj smatra da pravovremeno iznosi žalbeni navod jer se istovremeno radi o propustu davatelja koncesije da valjano odgovori na upit žalitelja, bitnoj povredi Zakona o rudarstvu, Zakona o zaštiti prirode i Zakona o koncesijama, odgovarajućom primjenom članka 404. Zakona o javnoj nabavi, nedostatku u sadržaju dokumentacije za nadmetanje o čijem postojanju ponuditelji nisu mogli znati u trenutku objave dokumentacije za nadmetanje, već samo na temelju izričitog odgovora davatelja koncesije koji nije ni objavljen svim ponuditeljima.

Davatelj koncesije u odgovoru na žalbu ističe da se sukladno odredbama Zakona o rudarstvu, jedinstveni postupak za davanje koncesije za eksploataciju sastoji od četiri faze. Ukazuje da rješavanje imovinsko-pravnih odnosa za nekretnine koje se daju za koncesiju, odredbe Zakona o rudarstvu propisuju u fazi postupka radi davanja koncesije za eksploataciju, odnosno u trenutku podnošenja zahtjeva za sklapanje ugovora o koncesiji za eksploataciju mineralnih sirovina. Osim navedenog, ističe da u postupku javnoga nadmetanja za dodatno istraživanje mineralnih sirovina na već utvrđenom eksploatacijskom polju nisu relevantne dokaznice o riješenim imovinsko-pravnim odnosima na nekretninama koje su predmet postupka. Pojašnjava da se dokaznice o riješenim imovinsko-pravnim odnosima ne razmatraju i ne boduju iz razloga zaštite javnog nadmetanja i očuvanja načela jednakosti svih potencijalnih ponuditelja. Smatra da se žalitelj pogrešno poziva na odredbe članka 14. Zakona o koncesijama budući da je upravo stavkom 6. predmetnog članka određeno kako iznimno od stavka 3. točaka 2. i 3. toga članka, kod koncesije za eksploataciju mineralnih sirovina kojoj prethodi istraživanje pripreme radnje provode se u skladu s odredbama posebnog zakona. Nadalje, ističe da je u predmetnome postupku ishodio mišljenje Županijskog državnog odvjetništva u Karlovcu, broj: U-DO-7/2026, od 2. srpnja 2026. godine i mišljenje Općinskog državnog odvjetništva u Gospiću, broj: R-DO-58/2026, od 31. srpnja 2026. godine, kojima je utvrđeno da, glede nekretnina na kojim se planira djelatnost, ne postoje zapreke za pokretanje predmetnoga postupka.

U odnosu na upite koji se tiču navodno oprečnih mišljenja nadležnih tijela, davatelj koncesije ističe da nema ovlasti tumačiti ili na drugi način djelovati u svezi mišljenja tih tijela. Smatra da je odgovorio žalitelju na jedini mogući ispravan način, a to je da su u predmetnom postupku prikupljeni, sukladno odredbama Zakona o rudarstvu, posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti tijela državne uprave, jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te pravnih osoba s javnim ovlastima. Ističe da su za tumačenje izdanih posebnih uvjeta, ograničenja i suglasnosti mjerodavna tijela koja su ih i izdala. Potom ističe da je temeljem mišljenja Hrvatskih voda, a budući se radi o eksploatacijskom polju na kojemu postoji ishodište rješenje o prihvatljivosti zahvata na okoliš te ishodište lokacijska dozvola, zatražio mišljenje Ličko-senjske županije, koje je dostupno u dokumentaciji za javno nadmetanje.

Nadalje u odgovoru na žalbu ističe da ostaje pri svome stavu da je u slučaju zadržavanja ranije utvrđenog obuhvata rudarskih radova pretpostavka da neće biti potrebno

provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu, jer je ishođeno rješenje Ministarstva zaštite okoliša i prirode, KLASA: UP/I-351-03/12-02/97, URBROJ: 517-06-2-1-2-13-20, od 2. travnja 2013. godine. Međutim, nakon daljnjih postupaka, a koji slijede nakon provedenih dodatnih istražnih radova, izrađenog elaborata o rezervama i ishođenog rješenja o potvrdi količine i kakvoće rezervi mineralnih sirovina, ističe da će o pitanju potrebe provođenja prihvatljivosti zahvata na ekološku mrežu svoj sud dati, sukladno posebnim propisima, Ministarstvo zaštite okoliša i zelene tranzicije. Postupci potrebe provođenja procjene utjecaja zahvata na okoliš provode se u kasnijoj fazi jedinstvenog postupka radi davanja koncesije, a isto je u nadležnosti Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije, pojašnjava davatelj koncesije.

Što se tiče upita vezanom za Natura 2000 mrežu, davatelj koncesije ističe da ostaje pri svom stavu da su predmet postupka dodatni istražni radovi na već utvrđenom eksploatacijskom polju mineralnih sirovina te za iste nije potrebno provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata na ekološku mrežu.

Davatelj koncesije u odgovoru na žalbu upućuje na točku 11. Obavijesti o namjeri davanja koncesije, u kojoj je propisano sljedeće: „Napomena i upozorenje ponuditeljima: U slučaju da nakon provedbe radnji i postupaka nakon završetka dodatnih istražnih radova i donošenja rješenja o potvrđenoj količini i kakvoći rezervi mineralne sirovine na eksploatacijskom polju građevnog pijeska i šljunka "Papuča", nije moguće provesti postupke određene po propisima o zaštiti okoliša i prostornom uređenju, rudarski gospodarski subjekt (koji je odabran kao najpovoljniji ponuditelj) nema pravo na povrat troškova utvrđenih i utrošenih na provedbi dodatnog istraživanja mineralnih sirovina na eksploatacijskom polju građevnog pijeska i šljunka "Papuča".

U odnosu na upit koji se tiče činjenice da se nekretnina nalazi na području Parka prirode Velebit, davatelj koncesije ističe da ostaje pri svom stavu da za provođenje dodatnih istražnih radova na već utvrđenom eksploatacijskom polju mineralnih sirovina, a koje je planirano prostorno-planskom dokumentacijom, za koje je ishođena potvrda kako planirani zahvat neće imati značajan utjecaj na ciljeve očuvanja i cjelovitost područja ekološke mreže, rješenje o prihvatljivosti zahvata za okoliš, te ishođena lokacijska dozvola, nije potrebno tražiti posebno očitovanje Parka prirode Velebit.

Što se tiče upita koji se odnose na traženje posebnih uvjeta, ograničenja i suglasnosti, davatelj koncesije posebno ukazuje da žalitelj u dijelu ovoga navoda ističe da u dokumentaciji za nadmetanje nije bilo spomena očitovanja nadležnih ministarstava pa da stoga žalitelj nije mogao znati znači li to da davatelj koncesije nije ni zatražio posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti. Davatelj koncesije ističe da je u predmetnom postupku javno objavio svu dokumentaciju iz koje je sve što žalitelj tvrdi da nije mogao učiniti, zapravo bilo moguće.

Nadalje, smatra važnim istaknuti da je iz sadržaja navoda žalitelja razvidno da je ovo zapravo žalba na dokumentaciju o nabavi, na što se žalitelj u ovoj fazi postupka nema pravo žaliti.

Ujedno, ističe da je dopis davatelja koncesije, KLASA: UP/1-310-01/25-03/219, URBROJ: 526-04-02-03-26-4, od 22. siječnja 2026. godine, kojim su zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti u predmetnome postupku, javno objavljen na web-GIS portalu Jedinstvenog informacijskog sustava mineralnih sirovina, 10. veljače 2026. godine, a isti je dostupan i danas. Ukazuje da je iz predmetnoga dopisa vidljivo od kojih tijela su zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti, koja tijela su se očitovala u roku, koja van roka, a koja se nisu uopće očitovala. Osim navedenog, ističe da su svi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti nadležnih tijela, ishođeni u predmetnome postupku, sastavni dio dokumentacije za nadmetanje, oglašene u EOJN RH. Prema tome, smatra razvidnim da se žalitelj zapravo žali na faze postupka na koje je propustio pravovremeno izjaviti žalbu, uz to

se služi paušalnim navodima i izvedenim zaključcima, kako bi dokazao svoju spriječenost ulaganja žalbe u ranijim fazama postupka.

Kod ocjene žalbenog navoda prvenstveno je izvršen uvid u dokument koji je davatelj koncesije dostavio žalitelju elektroničkom poštom i objavio ga na web-GIS portalu Jedinstvenog informacijskog sustava mineralnih sirovina, a sadrži pitanja žalitelja i odgovore davatelja koncesije na ta pitanja. Utvrđeno je da žalitelj u tekstu žalbe ispravno citira svoja pitanja i odgovore davatelja koncesije.

Iz sadržaja žalbenog navoda proizlazi da žalitelj osporava postupanje davatelja koncesije prilikom odgovaranja na više zahtjeva za pojašnjenjem dokumentacije za nadmetanje, smatrajući da na pojedina pitanja nije dobio odgovor, odnosno da dobiveni odgovori nisu valjani, dostatni ili pravilni. Pritom žalitelj kroz razloge zbog kojih dobivene odgovore smatra neprihvatljivima u bitnome osporava pravilnost postupanja davatelja koncesije u fazi pripreme i objave dokumentacije za nadmetanje te zakonitost samog sadržaja te dokumentacije.

Tako je u odnosu na pitanje vlasništva k.č.br. 1071 k.o. Kuklić i potrebe uređivanja imovinskopравnih odnosa davatelj koncesije odgovorio da predmetna čestica zauzima 6,87 ha od ukupne površine eksploatacijskog polja od 8,80 ha, da je, prema dostupnim podacima, na nju upisana Republika Hrvatska, da čestica postoji samo u pisanom dijelu katastarskog operata te je žalitelja za podatke iz zemljišnih knjiga odnosno katastarskog operata uputio na nadležni zemljišnoknjižni odjel odnosno Državnu geodetsku upravu. Žalitelj takav odgovor smatra nedostatnim jer drži da je davatelj koncesije prije pokretanja postupka morao utvrditi zemljišnoknjižno stanje i riješenost imovinskopравnih odnosa, pozivajući se pritom na članak 14. Zakona o koncesijama i osporavajući tumačenje odnosa odredbi toga Zakona i Zakona o rudarstvu.

Nadalje, u odnosu na pitanje žalitelja o navodnom proturječju između očitovanja Hrvatskih voda i Ličko-senjske županije glede toga nalazi li se eksploatacijsko polje „Papuča“ u III. odnosno IV. zoni sanitarne zaštite, davatelj koncesije odgovorio je da su u postupku prikupljeni posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti nadležnih tijela, da su za njihovo tumačenje mjerodavna tijela koja su ih izdala te da je, upravo na temelju mišljenja Hrvatskih voda, zatraženo mišljenje Ličko-senjske županije koje je dostupno u dokumentaciji za javno nadmetanje. Žalitelj smatra da time nije razriješeno proturječje između navedenih očitovanja te da je davatelj koncesije bio dužan ishoditi njihovo dodatno tumačenje odnosno izmijeniti dokumentaciju za nadmetanje.

U odnosu na daljnje pitanje žalitelja o navodima Hrvatskih voda prema kojima Odluka o zonama sanitarne zaštite nije usklađena s Pravilnikom o uvjetima za utvrđivanje zona sanitarne zaštite izvorišta, davatelj koncesije odgovorio je da je na predmetni upit djelomično odgovoreno prethodnim odgovorom te je žalitelja za tumačenje mišljenja uputio na Hrvatske vode. Žalitelj ni taj odgovor ne smatra odgovarajućim, smatrajući da je davatelj koncesije bio dužan razjasniti primjenjivost navedene Odluke i, posljedično, dopuštenost eksploatacije na predmetnom području.

U odnosu na pitanja vezana uz zaštitu okoliša i ekološku mrežu Natura 2000, žalitelj je pitao je li rješenje Ministarstva zaštite okoliša i prirode od 2. travnja 2013. i dalje važeće i je li potrebno provesti novi postupak procjene utjecaja na okoliš odnosno ocjene o potrebi procjene utjecaja na okoliš za potrebe eksploatacije i istražnih radova. Davatelj koncesije odgovorio je da za potrebe dodatnog istraživanja mineralnih sirovina nije potrebno ishoditi dodatne suglasnosti Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije, dok će budući ovlaštenik eksploatacijskog polja nakon potvrde rezervi imati pravnu osnovu zatražiti tumačenje nadležnog Ministarstva o primjenjivosti rješenja iz 2013. godine. Na pitanje je li za eksploataciju potrebno provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu, davatelj koncesije odgovorio je da je, u slučaju zadržavanja ranije utvrđenog obuhvata

rudarskih radova, pretpostavka da takav postupak neće biti potreban s obzirom na ranije ishođeno rješenje Ministarstva. Konačno, na pitanje je li takvu ocjenu potrebno provesti za istražne radove, odgovorio je da su predmet postupka dodatni istražni radovi na već utvrđenom eksploatacijskom polju te da za njih nije potrebno provesti postupak ocjene prihvatljivosti zahvata za ekološku mrežu. Žalitelj osporava pravilnost navedenih odgovora, iznoseći vlastito tumačenje odredbi Zakona o zaštiti prirode i Zakona o zaštiti okoliša te razloge zbog kojih smatra da ranije doneseno rješenje ne može predstavljati osnovu za zaključke davatelja koncesije.

U odnosu na posebne uvjete i suglasnosti nadležnih tijela, žalitelj je pitao jesu li oni zatraženi od Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije, Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ribarstva te nadležnih tijela Parka prirode Velebit. Davatelj koncesije odgovorio je da posebni uvjeti Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije nisu zatraženi, da su posebni uvjeti Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i ribarstva zatraženi, ali se navedeno Ministarstvo nije očitovalo, dok je u odnosu na Park prirode Velebit naveo da je predmetno eksploatacijsko polje planirano prostorno-planskom dokumentacijom te da nije potrebno tražiti očitovanje Parka prirode Velebit. Žalitelj pritom izričito prihvaća kao valjan odgovor koji se odnosi na Ministarstvo poljoprivrede, šumarstva i ribarstva, dok u odnosu na preostala dva odgovora smatra da postupanje davatelja koncesije nije sukladno članku 23. stavku 4. Zakona o rudarstvu odnosno odredbama Zakona o zaštiti prirode.

Vezano za Park prirode Velebit, žalitelj je postavio i pitanje smije li se eksploatacija odnosno izvođenje istražnih radova provoditi s obzirom na to da se eksploatacijsko polje nalazi u obuhvatu Parka prirode Velebit te s obzirom na zabrane na koje se žalitelj poziva iz Pravilnika o zaštiti i očuvanju Parka prirode Velebit i Pravilnika o unutarnjem redu u Parku prirode Velebit. Žalitelj tvrdi da na to pitanje davatelj koncesije uopće nije odgovorio.

Međutim, iz sadržaja zahtjeva za pojašnjenjem utvrđeno je da je žalitelj dva uzastopna pitanja označio istim rednim brojem 10. Prvim je pitao smije li se eksploatacija odnosno izvođenje istražnih radova provoditi s obzirom na položaj eksploatacijskog polja unutar Parka prirode Velebit, dok je drugim, također označenim brojem 10., pitao jesu li od nadležnih tijela Parka prirode Velebit zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti i jesu li se ta tijela očitovala. Davatelj koncesije je pod brojem 10. odgovorio da je predmetno eksploatacijsko polje planirano prostorno-planskom dokumentacijom te da nije potrebno tražiti očitovanje Parka prirode Velebit. Prema tome, uzimajući u obzir sadržaj obaju pitanja, kao i sadržaj danog odgovora, ne može se prihvatiti tvrdnja žalitelja da je davatelj koncesije prvo od tih pitanja u potpunosti ignorirao. Činjenica da je davatelj koncesije dao jedan odgovor pod brojem 10. posljedica je i činjenice da je sam žalitelj oba pitanja označio istim rednim brojem, pri čemu iz sadržaja odgovora proizlazi stajalište davatelja koncesije o potrebi pribavljanja očitovanja Parka prirode Velebit u odnosu na predmetno eksploatacijsko polje.

U odnosu na sva prethodno navedena pitanja valja istaknuti da iz utvrđenih činjenica proizlazi da je davatelj koncesije na zahtjeve žalitelja odgovorio te iznio svoje stajalište o pitanjima koja mu je žalitelj postavio. Okolnost da žalitelj dobivenim odgovorima nije zadovoljan, da ih smatra nedostatnima ili neobrazloženima, odnosno da smatra da su pravna stajališta davatelja koncesije sadržana u tim odgovorima pogrešna, sama za sebe ne znači da davatelj koncesije nije postupio po zahtjevima za dodatnim informacijama i objašnjenjima dokumentacije za nadmetanje. Naime, iz sadržaja predmetnog žalbenog navoda proizlazi da žalitelj pod prigovorom da davatelj koncesije nije valjano odgovorio na njegove zahtjeve u biti osporava zakonitost sadržaja dokumentacije za nadmetanje i radnji koje su prethodile njezinoj objavi. Žalitelj tako smatra da davatelj koncesije nije smio pokrenuti predmetni postupak prije utvrđenja vlasništva i rješavanja imovinsko-pravnih odnosa, da je dokumentacija za nadmetanje proturječna zbog sadržaja očitovanja Hrvatskih

voda i Ličko-senjske županije, da je davatelj koncesije bio dužan utvrditi je li eksploatacija dopuštena s obzirom na propise o sanitarnoj zaštiti izvorišta, da je bio dužan provesti odnosno ishoditi odgovarajuća postupanja vezana uz zaštitu okoliša i ekološku mrežu Natura 2000, da je morao pribaviti posebne uvjete odnosno mišljenja Ministarstva zaštite okoliša i zelene tranzicije i Parka prirode Velebit te da predmetni postupak nije usklađen s odredbama propisa koji uređuju zaštitu Parka prirode Velebit.

Dakle, navedeni prigovori po svojoj naravi nisu prigovori na propuštanje davatelja koncesije da odgovori na zahtjev za dodatnim informacijama ili objašnjenjem dokumentacije za nadmetanje, već predstavljaju osporavanje zakonitosti dokumentacije za nadmetanje, odnosno osporavanje zakonitosti načina na koji je davatelj koncesije uredio pojedina pitanja prije i prilikom pokretanja predmetnog postupka. Pri tome institut dodatnih informacija i objašnjenja dokumentacije za nadmetanje ne podrazumijeva obvezu davatelja koncesije da prihvati pravno shvaćanje gospodarskog subjekta koji postavlja pitanje, niti da na njegov zahtjev izmijeni dokumentaciju za nadmetanje na način koji taj gospodarski subjekt smatra zakonitim. Ako gospodarski subjekt nakon dobivenog odgovora smatra da je određena odredba dokumentacije za nadmetanje protivna zakonu, da dokumentacija ne sadržava podatke ili uvjete koje bi prema njegovu stajalištu morala sadržavati, da su pojedine njezine odredbe ili dokumenti koji čine njezin sastavni dio međusobno proturječni ili da je davatelj koncesije prije pokretanja postupka propustio poduzeti radnje koje je prema mjerodavnim propisima bio dužan poduzeti, takve okolnosti predstavljaju razloge za osporavanje dokumentacije za nadmetanje u za to zakonom propisanom roku.

Stoga žalitelj ne može u kasnijoj fazi postupka, pod prigovorom da davatelj koncesije nije „valjano“ odgovorio na njegova pitanja, postići meritorno ispitivanje zakonitosti dokumentacije za nadmetanje koju nije pravodobno osporio. Suprotno postupanje značilo bi omogućavanje zaobilaženja zakonom propisanih rokova za izjavljivanje žalbe na dokumentaciju za nadmetanje na način da se nakon proteka tih rokova zakonitost pojedinih njezinih odredbi ponovno otvara zahtjevom za pojašnjenje, a zatim žalbom protiv sadržaja dobivenog odgovora. Navedeno se odnosi i na tvrdnju žalitelja da za pojedine propuste nije mogao znati prije nego što je dobio odgovore davatelja koncesije. Iz sadržaja njegovih pitanja i žalbenih navoda proizlazi da su upravo okolnosti koje sada ističe kao nezakonitosti, zemljišnoknjižno stanje nekretnina, sadržaj i međusobni odnos očitovanja nadležnih tijela, položaj eksploatacijskog polja unutar ekološke mreže Natura 2000 i Parka prirode Velebit te pitanje postojanja odnosno nepostojanja posebnih uvjeta pojedinih nadležnih tijela, bile predmet njegovih zahtjeva za pojašnjenjem. Nakon što je na postavljena pitanja dobio odgovore iz kojih je bilo razvidno stajalište davatelja koncesije, žalitelj je, ako je smatrao da takvo stajalište rezultira nezakonitošću dokumentacije za nadmetanje, mogao koristiti pravnu zaštitu u odnosu na dokumentaciju za nadmetanje u roku propisanom za tu fazu postupka.

Pritom je utvrđeno i da je davatelj koncesije u sklopu cjelokupne dokumentacije predmetnog postupka objavio posebne uvjete, ograničenja i suglasnosti nadležnih tijela, dok iz njegova odgovora na žalbu proizlazi da je dopis od 22. siječnja 2026., kojim su zatraženi posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti, objavljen 10. veljače 2026. na web-GIS portalu Jedinственог информацијског система минералних сировина. Davatelj koncesije navodi da je iz tog dopisa bilo razvidno od kojih su tijela posebni uvjeti, ograničenja i suglasnosti zatraženi, kao i koja su se tijela očitovala, koja su se očitovala izvan roka, a koja se nisu očitovala. Stoga se ne može prihvatiti ni argumentacija žalitelja prema kojoj je tek iz odgovora na zahtjeve za pojašnjenjem mogao saznati za okolnosti na kojima sada temelji tvrdnju o nezakonitosti dokumentacije za nadmetanje.

Slijedom svega navedenog, žalbeno tijelo nije ulazilo u ocjenu osnovanosti žaliteljevih tumačenja odredbi Zakona o koncesijama, Zakona o rudarstvu, Zakona o zaštiti

prirode i drugih propisa na koje se poziva, odnosno u ocjenu je li davatelj koncesije prije pokretanja postupka bio dužan poduzeti pojedine radnje koje žalitelj navodi, jesu li pojedini posebni uvjeti i mišljenja međusobno usklađeni, je li bilo potrebno provesti pojedine postupke iz područja zaštite okoliša i prirode te je li bilo potrebno pribaviti posebne uvjete ili mišljenja pojedinih nadležnih tijela. Naime, odlučivanje o tim pitanjima u ovoj fazi postupka predstavljalo bi meritorno ispitivanje zakonitosti dokumentacije za nadmetanje i postupanja koje je prethodilo njezinoj objavi, iako je rok za osporavanje tih pitanja protekao. Stoga, budući da je utvrđeno da je davatelj koncesije odgovorio na postavljene zahtjeve žalitelja za dodatnim informacijama i objašnjenjima dokumentacije za nadmetanje, dok se nezadovoljstvo žalitelja sadržajem tih odgovora u bitnome svodi na osporavanje zakonitosti dokumentacije za nadmetanje i postupanja davatelja koncesije koje je prethodilo njezinoj objavi, ovaj žalbeni navod ocijenjen je neosnovanim.

Žalitelj je uz žalbu podnio prijedlog za određivanje privremene mjere, predmet koje je sprječavanje nastavka postupka davanja koncesije radi pravodobnog ispravljanja nezakonitosti i zaštite javnog interesa, kao i interesa zainteresiranih gospodarskih subjekata te radi sprječavanja nastanka štete za sve sudionike postupka.

S obzirom na to da je žalbeno tijelo donijelo meritornu odluku u ovoj pravnoj stvari, o posebnom zahtjevu žalitelja nije odlučivalo.

Postupajući po službenoj dužnosti temeljem članka 404. ZJN 2016, a u odnosu na osobito bitne povrede postupka javne nabave iz članka 404. stavka 2. toga Zakona, ovo državno tijelo nije utvrdilo postojanje osobito bitnih povreda.

Sukladno prethodno navedenom, a temeljem članka 425. stavka 1. točke 3. ZJN 2016, žalba se odbija kao neosnovana, kako je i odlučeno u točki 1. izreke ovog rješenja.

Žalitelj je postavio zahtjev za naknadom troškova žalbenog postupka, u ukupnom iznosu od 1.320,00 eura, koji se sastoji od prethodno plaćene naknade za pokretanje žalbenog postupka. Međutim, sukladno odredbi članka 431. stavka 4. ZJN 2016, u slučaju odbijanja žalbe žalitelj nema pravo na naknadu troškova žalbenog postupka. Stoga je odlučeno kao u točki 2. izreke ovog rješenja.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog Rješenja nije dopuštena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske u roku od 30 dana od isteka osmog dana od dana javne objave Rješenja na internetskim stranicama Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave. Tužba se predaje neposredno u pisanom obliku, usmeno na zapisnik ili se šalje poštom, odnosno dostavlja u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava.

PREDSJEDNICA

Maja Kuhar

MAJA KUJAR
HR-86166416407



Elektronički potpisano: 23.10.2026T09:54:23 (UTC:2026-10-23T07:54:23Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: 135b5403-16c5-4a8c-9b54-5b5e4a3681a6

